

άνθρωπος δὲν ἔγινε (ἐπὶ τῶν εἰς μεγάλα ἀξιώματα ἀνελθόντων, ἀλλὰ μὴ ἐχόντων ἀνθρωπισμὸν) Πελοπν. Ἐν τῇ σημ. ταύτῃ ἐνιαχοῦ εὐχρηστος μᾶλλον ὁ τύπ. ἄνθρωπος ἀντιδιαστελλόμενος μάλιστα πρὸς τὸν τύπ. ἄνθρωπος λεγόμενον περιφρονητικῶς Κρήτ. Κύμ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Λακων.) Σύμ. κ. ἁ. : *Αὐτὸς δὲν εἶναι ἄνθρωπος, εἶναι ἄνθρωπος ἔνθ' ἄν.* Ἐν Πελοπν. (Ἀρκαδ. Μάν.) ἡ φρ. βρὲ τὸν ἄνθρωπο! λέγεται ἐπὶ ὄνου. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. H 5105 (ἔκδ. JSchmitt) «καὶ λέγει τῶν μετὰ χολῆς, οὐκ εἴστε γὰρ ἄνθρωποι | νὰ ἐντρέπεστε κ' αἰσχύνεστε ρόγαν νὰ μὲ ζητᾶτε». γ) Ἐν τῷ πληθ., οἱ δημογέροντες ὡς οἱ κατ' ἐξοχὴν καθὼς πρέπει ἄνθρωποι Λέσβ. : *Θὰ σὶ πάγον 'ς τὸ ἄνθρωπ'.* 2) Ὁ ἀνὴρ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γυναῖκα Ἀπουλ. (Μαρτ.) Α.Ρουμेल. (Φιλιππούπ.) Θράκ. Καπ. (Ἀνακ.) Κεφαλλ. Κύπρ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Τσακων. κ. ἁ. : *Τρεῖς ἄνθρωπ', μιὰ γυναῖκα κ' ἓνα παιδί Φιλιππούπ. Ἐν' ἀντροπὴ ν' ἀνακατανών-νουνται οἱ γεναῖτες με τοὺς ἄνθρώπους Κύπρ. Σεῖς εἶσι' ἄνθρωπ', 'μεῖς γ' ναῖτοις Λέσβ. || Παροιμ. φρ. Ἐναν κουμμάτιν ἄνθρωπους κὶ δικου-χτιὼ γυναῖκας (δεκαοκτὼ γυναῖκες δὲν ἰσοφαρίζουν πρὸς ἓνα ἄνδρα) Λιβύσσ. || Ἀσμ.*

Ἀνθρώποι, παλληκάρια, κοράσια, θνατέραι, νὰ ἔρτετε ν' ἀκούσετε ἐν τραβουνταί γρηγο

Μαρτ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. 3) Ὁ σύζυγος Θήρ. Κύπρ. Λέσβ. Νάξ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σύμ. Τσακων. : *Εἶδα κά' ἄνθρω-πὸς σου; Λεῦκ. Ἐν' ἐν' ξαπόλυτη, ἔδει ἄγρωπον (ξαπόλυτη = ἐγκαταλελειμμένη 'ς τοὺς δρόμους) Κύπρ. Νὰ χαρῆτε τὸν αἰτωπό ντι! (νὰ χαρῆς τὸν σύζυγόν σου!) Τσακων. Θηλ. ἀνθρώπισσα, ἡ σύζυγος Θήρ. Νάξ. 4) Ὁ διατελὼν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τινός, ἐργάτης ἢ ὑπηρετῆς Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θήρ. Θράκ. Κέρκ. Κεφαλλ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Αἰν. Βυζ. : *Ἦρθα μὲ τὸν ἄνθρωπό μου Ἀρκαδ. Ἐβαλα τὸν ἄνθρωπο νὰ σκάψη Κέρκ. Ἐστειλα τὸν ἄνθρωπό μου Φιλιππούπ. Εἰδοποίησα τὸν ἄνθρωπό μου νὰ φέρῃ τὸ ζῶο Θήρ. Ἐδὲ ἄνθρώπους τῶα δουλεύκουν Κύπρ. Βάλε ἄνθρω-πους πολλοὺς νὰ τελειώσουν γλήγορις τὴν δουλειάν σου Κύπρ. 5) Συγγενής, οἰκεῖος Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Νάξ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Σύμ. Σῦρ. κ. ἁ. — Λεξ. Περίδ. : *Ἐχασα τὸν ἄνθρωπό μου Φιλιππούπ. Ἄν πᾶς 'ς τοὺν ἄνθρωπῶνε σου, πές τους νὰ κάμουμε καλὰ (νὰ συμβιβασθῶμεν) Μάν. Ἐκάρτωσα ὅλοι τὸ ἄνθρώποι ποὺ 'τον ἀξεκάρτωτοι (ἐκάρτωσα = ἐνέδυσσα μὲ κάλτσες) Νάξ. 6) Ἡ ἐχέτλη τοῦ ἀρότρου (ἐκ τῆς ὁμοιότητος τοῦ σχήματος) Κύπρ. : *Ἐσπασεν ὁ ἄνθρωπος τ' ἀλέτρου τῶ' ἐν-νὰ πάω νὰ τὸν σάσω (διορθώσω).****

άνθρωποσούσουρρο τό, ΚΠαλαμ. Γράμματ. 2,203 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθρωπος καὶ σούσουρρο.

Ὑπόκοφος θόρυβος ἀνθρώπων : *Κάθε φορὰ ποὺ βρέ-θηκα σὲ θέατρό μας, ἐννὰ φορὲς 'ς τοῖς δέκα, στενοχωρεῖμαι καὶ ζαλίζομαι, ἀνθρωποσούσουρρο τριγῦρο μου.*

άνθρωποσύνη ἡ, ΙΔραγούμ. Μαρτ. αἶμα²⁵¹ — Λεξ. Κουμαν. ἄρωποσύνη Καπ. (Ἀραβάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος.

1) Ἀνθρωπότης ΙΔραγούμ. ἔνθ' ἄν. : *Ὅταν περπα-τοῦσε, ἦταν σὰ νὰ πῆγαινε νὰ σώσῃ τὴν ἀνθρωποσύνη.* Συνών. ἄνθρωπότης 2. 2) Εὐγενής συμπεριφορὰ, ἀνθρωπισμὸς Καπ. (Ἀραβάν.) — Λεξ. Κουμάν. Συνών. ἄνθρωπισιὰ 1, ἄνθρωπισμός, ἀνθρωπότης 3.

άνθρωποσωρὸς ὁ, ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 90 Ἐκ τῶν οὐσ. ἄνθρωπος καὶ σωρός.

Πλήθος, ἄθροισμα ἀνθρώπων : *Ἐνας ἀξιωματικὸς ὡς*

ἐξήντα χρόνων περνάει τὴν ἀποβάθρα βιαστικὰ σὰν κάποιονε γυρεύοντας, σταματάει κοντὰ 'ς τὸν ἀνθρωποσωρό.

άνθρωπότη ἡ, ἀνθρωπότης λόγ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Χαλδ.) ἀνθρωπότη πολλαχ. ἀνθρωπότης Πόντ. (Κερασ. Οἰν.) ἀνθρωπότη Πόντ. (Κερασ. Χαλδ.) ἀνθρωπότη Πόντ. (Χαλδ.) ἀνθρωπότη Κρήτ. Νίσυρ. Πόντ. (Τραπ.) Σῦρ. ἀνθρωπότη Πόντ. (Οἰν.) ἀνθρωπότη Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀνθρωπότη Πόντ. (Χαλδ.) ἀνθρωπότη Πόντ. (Χαλδ.) — LRoussel Grammaire 303 ἀνθρωπότη Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἄνθρωπότης. Ὁ τύπ. ἄνθρω-πότης καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἢ ἡ ιδιότης τοῦ ἀνθρώπου Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Χαλδ.) : *Ἀνθρωπότης ἔν', ἐμπορεῖ νὰ γίνηται κ' ἓναν πα κουσούρ' (ἀνθρώπου φύσιν ἔχομεν, δυνατὸν νὰ συμβῇ καὶ κἀνὲν σφάλμα) Χαλδ. || Φρ. Ἀνθρωπότης εἶμαστε! (ἡ ἀνθρωπίνη φύσις ἔχει τὰς ἀδυνα-μίας της) Κερασ. 2) Τὸ σύνολον τοῦ ἀνθρωπίνου γέ-νους ἔνθ' ἄν. : Φρ. *Αὐτὰ ἔχει ἡ ἀνθρωπότη!* (ἐπὶ συμβάντος φυσικοῦ, ἀλλ' ἀπροσδοκῆτου καὶ δυσαρέστου) πολλαχ. Συνών. ἄνθρωποσύνη 1. 3) Ἡ εὐγένεια τοῦ ἥθους, ὁ ἀνθρωπισμὸς Κρήτ. Νίσυρ. Πόντ. (Κερασ. Οἰν. Σάντ. Χαλδ.) : *Αὐτὸς δὲν ἔχει ἀνθρω-πότη Κρήτ. || Παροιμ. Δὲν πουλοῦν τὴν ἀνθρωπότης (ἡ εὐγένεια τοῦ ἥθους εἶναι ἀρετὴ ἔμφυτος ἢ προσκτᾶται δι' ἀγωγῆς, ἀλλ' οὐχὶ διὰ χρη-μάτων) Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθρωπισιὰ 1. 4) Αἰδώς, εὐσημοσύνη Κρήτ.**

***ἀνθρωπούδης** ὁ, ἀνθρουπούθ'ς Θράκ. (Ἀδρια-νούπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπούδι. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ δ εἰς θ εἰς τὸν τύπ. ἀνθρουπούθ'ς ἰδ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμματ. βορ. ἰδιωμ. 45.

Ἀνθρωπος μικρόσωμος : *Μικούτσ'κους ἀνθρουπούθ'ς.* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθρωπάκι 1.

***ἀνθρωπούδι** τό, ἀθρουπούδιν Κύπρ. ἀθρουπύν Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

1) Ἀνθρωπάριον, κοντὸς ἄνθρωπος Κύπρ. : *Ἄ 'δε εἶντα ἀθρουπούδιν τῶ' ἐν' πενήτα χρόνων!* Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθρω-πάκι 1. 2) Νέος ὅστις δεικνύει σύνεσιν καὶ φρόνησιν ἀνδρὸς Κύπρ. : *Ἐν' ἀθρουπούδιν τῶα συντυχάν-νει καλ-λύτ-τερα 'ποὺ τοὺς μεγάλους (συντυχάν-νει = ὁμιλεῖ).*

άνθρωποῦκλος ὁ, Βιθυν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦκλος.

Μεγαλόσωμος ἄνθρωπος : *Κοτζάμ ἀνθρωποῦκλος!* Συνών. ἄνθρωπάτσος, ἀντρακλας.

άνθρωπουλᾶ ἡ, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240 ἀνθρω-πουλὲ Δ.Κρήτ. ἀνθρωπουλᾶ Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦλᾶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,240.

Ἡ ὁσμὴ ἢ ἀναδιδομένη ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἔνθ' ἄν. : *Αὐτὸς βρομεῖ ἀνθρωπουλᾶς Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθρωπέα.*

άνθρωπούλλης ὁ, Κεφαλλ. ἀντρεπούφι τό, Ἀπουλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἄνθρωπος διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -οῦλλης.

Ἀνθρωπίσκος, ἀνθρωπάριον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνθρω-πάκι 1.

